

Tua Forsström

Vad var det för en sång

Jag skriver inte i avsikt att klaga,
men jag borde aldrig ha gett mig in i den här
branschen. Det är ett helvete att driva hotell. Folk
rusar av och an i korridoren dygnet runt och lämnar
fönstren öppna, åskväder bryter ut, regn och hagel
vräker in. Ett hotell ruttnar snabbt. Fastigheter
rasar fortare ihop än nån människa kan tro.
Dessa resenärer lämnar fläckarna på lakanet bakom
sig och klarerar ut, nätt och jämnt, släpande på sina
väskor som motsträviga hundar genom svängdörren ut
i regnet mot nya horisonter. Även personalen
gav sig av. Jag saknar dem.
Kvarstår: möglet, heltäckningsmattorna
Kvarstår: ödeläggelsen, en strand i dimman
Också jag gav mig av som ung till hänförande platser
Man återvänder hem och en fläkt av de stora städerna
slår upp från kappsäcken
Det var en annan tid. Kvarstår: mitt hotell
Ett monument över ingenting mitt i ingenting vid en
gata där sanden yr mot ansiktet: också de som inte
kunde uppvisa legitimation gav sig av till slut.
Jag skriver inte för att klaga, och du läser knappast de här
breven, men jag vet att om jag inte skriver kommer jag att

glömma den där stranden i augusti tidiga morgnar, hur moln
och dimma drev lågt innan glittret bröt igenom
Och alla hade för en liten stund nånstans att vara här i världen,
ingen var hungrig och slängdes i fångelse,
ingen var sjuk
Och när jag skriver förstår jag att jag redan
har glömt det mesta, det där hotellet,
och hur dyrt allt blev.

Fukten. Fläckarna. Utan hjälp av många slags
experter och mätinstrument kan man inte
veta vad som går att reparera.
”Hur ljuvt, oändligt ljuvt det var...”
Det fanns en sång men jag minns inte.
Hur började den? Och vad var det som
var ljuvt?